

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
TELÉFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.— ESTRANGER, 2'50

De l'art del pagès, o la propaganda cambonista

—Es inútil, Francisquet, Això és culpa dels fems que hi vares posar abans.

Les coses vives

En Felip Rodés, pocs dies abans d'èsser ministre, va dir, a la segona sessió de l'Assemblea de Parlamentaris, que a la política espanyola només hi ha dugues coses vives: Catalunya i les esquerres.

Això que ahir va dir el ministre d'avui, cal que sigui demostrat en les eleccions generals vinentes. Cal que Catalunya aparegui com a un poble viu, conscient, orientat, senyor de si mateix. Cal que les esquerres demostrin per tot arreu d'Espanya la seva força.

Nosaltres catalans republicans, que volem la llibertat de la nostra pàtria, Catalunya, i el triomf de les orientacions democràtiques i obreristes que al món s'imposen, sentim l'anhel que la lluita futura representi alhora la victòria de l'autonomia de Catalunya i la de les orientacions esquerreres.

Si Catalunya i les esquerres són les dugues úniques coses vives de la política espanyola, és necessari que triomfin i s'imposin per damunt de les maniobres enemigues i per damunt de les supervivències de la vella, lletja, repugnant i envilidora política electoral.

Sobre el maximalisme

No no sóc encara un admirador integral dels maximalistes, perquè m'ho impideix l'animositat que senten pels aliats, emperò oriento les meves reflexives curiositats cap a la comprensió entusiasta dels extremistes russos. Tot el pensament esquerrà espanyol els maltracta, i si no ho fa la nostra fracció maximalista, els grups sindicalistes i llibertaris, és més per instint sectari que per articulades meditacions.

Persisteix l'etern misonisme espanyol, del que no excluïm a Catalunya. Els nostres radicals adopten, davant la Rússia, la recelosa actitud que en temps de la revolució francesa tingueren els liberals. No's comprenia la substitució del vell Déu per la deesa Raó, ni la del poder reial pel de la Convenció, ni la de la tirania autocràtica per la del Comitè de Salut Pública. Haurien volgut unes lentes i moderades transformacions que haguessin conduït a un constitucionalisme dinàstic; de la mateixa manera que avui els nostres republicans i socialistes desitjaven la canalització de la revolució russa, cristallitzant en una república burgesa.

Precisament la grandesa dels russos resideix en haver tingut una visió màxima i universal de la seva obra, per damunt de les contingències peremptòries i de les demarcacions frontereres. El seu «que's desfaci Rússia, però que se salvin, escampant-se, les idees», té una força tan formidable com la del cristianisme primitiu, que renunciava a totes les materialitats per la vida pura i la salvació eterna. En el fons és l'ànima de Tolstoi la que empenyia la revolució russa. Tolstoi fa de Crist i Lenine i Trotzky d'apòstols Sant Pau. Solament l'avenir ens ensenyarà la força expansiva de la voluntat maximalista, tal volta superior a la dels jacobins francesos.

I per ésser jacobins se'ls acusa per imposar l'imperialisme de la llibertat. Ara, tots ens diem fills de la revolució francesa, i per ventura no feu aquesta lo que ara aixampla la russa? Els bens eclesiàstics i nobiliaris foren desamortitzats, se creà la Nació i se redreçà l'autoritat terrorista dels clubs. Aquesta llibertat dominadora és la que admirem i la que'ns fa tenir als girondins com uns ideòlegs que no sentien la grandiositat del seu temps. Avui a Rússia totes les terres són desamortitzades; per damunt de la nació s'aixeca el poble i els Soviets imposen la llibertat amb les coaccions dels antics clubs. I els socialistes i els republicans que combatèren el zarisme, són ara els moderats, els girondins de Rússia, que no comprenen precisa l'extralimitació per a que després renaixi la mesura.

Una objecció apareix desseguida, una objecció acusadora. En Lenine i En Trotzky són acusats d'interessades concomitancies amb els alemanys. Ja sé que apareix en totes les revolucions el general Dumouriez, mes ningú té ni proves, ni enraonades sospites que confirmin l'apassionada acusació de les agències telegràfiques internacionals. Cap fervor iguala al meu fervor per França; ningú, fora dels voluntaris de la Llegió, ha posat més ànima que jo en la defensa de la causa de França, i, no obstant, no crec en la impuresa d'En Lenine, ni en la d'En Trotzky.

Avui he llegit troços d'una obra d'aquest darrer, publicada en les darreries del 1914, i en ella defensava la secessió de l'imperi austriac; demanava l'independència de Polònia i de Sèrbia, lo que entranyava la desanexió de la Posnània i de Galitzia per a la reconstrucció polaca, i la reintegració de la Bòsnia-Herzegovina a Sèrbia. En Trotzky culpava a l'Alemanya d'haver «inspirat expressament l'ultimatum de l'Austria a la Sèrbia». Per a ell el militarisme francès era igual al prussià, però confessava havia aconduït Alemanya una guerra d'atac i conquesta, veient-se forçada França a defensar-se.

Ara, aquest home parlamenta amb els imperials, i ell que havia estat arrocegat pels articles i caricatures com un traïdor, ell acusat de portar firmada en blanc l'acta de la pau, fa un mes que lluita amb En Khulman i el general Hoffman, i la premsa pan-germanista demana se'l conmini amb l'ultimatum.

Això, amics, no és una absolució plena, ni una cordial justificació dels maximalistes, sinó un prec de que prenguem una actitud de meditació i no pas de iracúndia davant dels revolucionaris russos. Perquè Kant a l'arribada del correu de Rússia, hauria també sospès amb el cor trasbalsat, el seu passeig cotidià.

PARADOX

Les ganes de fer-se ric

ABANS eren més modestes les pretensions de la gent. L'home que tenia un capítol i s'empenyia un negoci, s'accontentava amb que li deixés a l'any un deu per cent de beneficis. La persona que s'enginyava obrint una tendeta de qualsevol article, ja estava satisfeta si se'n treia les queixalades i podia arreconar anyalment una unsota en un recó de calaixera.

Avui la gana de tot-hom no te mesura. El que s'arrisca a una empresa és amb l'intent de doblar els diners en quatre dies. Al dia següent d'obrir-se una botiga ja somnia el botiguer en retirar-se del negoci.

L'exemple temptador de una dotzena de acaparadors i de negociants que s'han enriquit bestialment a força de barra, ha fet perdre el frè a tots els que's dediquen a la venda de qualsevol cosa. Això ens fa presenciar coses curioses. Mentre els pagesos del pla del Llobregat demanen a les autoritats que'ls permetin exportar una futralada de quintars de pomes que se'ls podreixen, les venedores de fruita dels mercats tenen la frescura de demanar-ne a quaranta cèntims el kilo. Mentre al moll pot comprar qui vol plàtans a deu rals la grossa, al Born ne demanen tranquil·lament apesseta la dotzena.

Els perjudicis d'aquesta ambició desenfrenada els paga sempre la classe treballadora. Els milions guanyats per uns quants naviers sense ànima; les fortunes de quatre carboners sense modors; les riqueses d'un grapat d'especuladors sense consciència, han sortit d'aquestes cues de gent infelixa que

aguanta hores al peu d'una carboneria, de aquestes pobres dones que tornen de plaça amb un ull de col i quatre ossets per a fer la escudella del dia, d'aquestes persones infelices que han d'anar brutes i estripades perquè no guanyen prou per a sabó i fil de cosir.

Les ganes de fer-se ric han pres tals proporcions que fan necessària l'intervenció enèrgica de les autoritats. Com més rics són els rics, més pobres són els pobres, i quan els pobres s'adonen d'aquesta desigualtat cada dia més irritant, venen els daltabaixos. Exemple: Rússia.

JEPH DE JESPU

DISFREÇA!

A catorz'anys eixí de la masia farta de cuidar besties de corral, farta de pa moreno que cruixia pels de llevers segades al bancal.

Anà a servir; sofrí l'atracció impia, l'auriola falsa de la capital; anà a raure en les grapes d'una arpia insoportable, esclava de tot mal.

S'urbanitzà; adquirí modals graciosa; el vos i el tu li feien molta nosa, va aclimatar-se a l'elegant vostè.

S'assenyorí; canvià varies mestresces, fins que una la dugué al ball de disfresces una nit tumultuosa de febrer.

Allí va començar la nova vida que li ofrenava plers i admiradors; allí la va enrotllar la gran mentida que havia de fer-la als set dolors.

S'omplí d'orgull, se feu desvergonyida, tractà amb despit a varis aimadors, fins que els anys feren caure amb esbranzida de la seva faç sana, el pom de flors.

Un dia portà el fàstic de ciutat vinyaces a través, pel camí aimat, foradant boscos, fins la llar pobreta; trobà uns vellets i un moço ja estancit, dos amors nous s'alçaren d'improvís i els acceptà posant-se una careta!

J. COSTA I POMÉS

L'altra esquerra

ES vagues de l'Austria Hongria van fent veure a tot-hom que l'Imperi dels Habsburgs està esquerdat-se. Amb prou feines les vagues de l'Austria Hongria havien acabat, van començar les de l'Alemanya. Heu's aquí la altra esquerra, que apareix a l'imperi dels Hohenzollern.

A Alemanya, el govern i les autoritats han empleat els procediments de severitat, la «manera forta». Al cap de pocs dies de vaga, les autoritats militars van pendre la cosa pel seu compte. Van ordenar que'ls obrers vaguistes tornessin al treball, i van amenaçar als qui no obeïssin amb enviar-los al front. I al front, per ara no hi han vagues, com no sigui la vaga eterna dels que se'n van al cementiri.

Diuen que les vagues ja estan acabades. Sembla però, que encara hi ha caliu. Pot venir una ràfega de vent i el foc de la protesta es pot tornar a encendre.

Cal no oblidar que les esquerdes, fins quan son tapades, deixen ressentit l'edifici. I això ens sembla que és el que està succeint als imperis centrals. I és que les esquerdes son temibles, més temibles precisament perquè son molt estretes però molt profundes. Poden ésser tapades per fora. Però per dins, l'esquerda persisteix, i dia ve que torna a aparèixer als ulls de tot-hom. Les esquerdes —tant les de les parets com les dels pobles— son com ferides que no es curen mai. Sembla que es tanquin, que es cicatritzin, però una mica més aviat o una mica més tard es tornen a obrir.

L'Alemanya té, indubtablement, una armadura molt forta. Podriem dir que és un imperi de ciment armat. Aquesta armadura aguanta algun temps l'edifici malgrat de les esquerdes. Però l'Austria Hongria és un imperi més feble, més vell, fet de peces y pedaços. I si les esquerdes es repeteixen, no seria estrany que s'ensorrés.

Alguns creuen que l'actual agitació als imperis centrals es deguda al contagi del

maximalisme. A nosaltres ens sembla que aqueix contagi no hi té reialment gaire influència. El cop que ha de fer caure les fortaleces de l'imperialisme centroeuropeu, ha de venir, no de l'Orient caòtic, sinó de l'Occident heròic.

FULMEN

La futura lluita

LA lluita que s'apropa és una d'aquelles que marquen una fita imborrable en l'història de les nacions; és un d'aquells moments en que la virtualitat del poble pot fer us d'aquella força que li concedeixen les lleis, sense sortir de la legalitat que impera, transformant-ho tot, des de lo més alt a lo més petit, des de lo que està al cim fins allò que's troba dessota de tot.

Mes ara toca als capdills del republicanisme, als directors de la gran força republicana, que al proclamar els candidats ho facin amb plena consciència dels seus actes, tenint la vista fixa en lo més alt dels seus ideals, procurant que els homes proclamats facin dins l'ànima del poble el mateix efecte que produeix en els que combaten per la França heroica, en els jorns que vivim, i el mateix efecte que produïren en els revolucionaris que proclamaren la República Francesa, les notes d'aqueix himne immortal i sempre vivent que's diu *La Marsellesa*; això és, l'entusiasme.

Si aqueixos, si els capdills republicans proclamen homes íntegres, homes honrats que sien ensemps clarividents, homes que hagin especialitzat el seu enginy, el seu saber en quelcom fixo i que puguin fer per medi de aquesta especialització, quan l'hora sigui arribada, una total transformació en la vida econòmica de la nació. Essent aquests homes els homes de l'avenir, deu tenir-se molta cura en escollir-los, garbellant-los bé per a que produeixin aquest entusiasme, que fent de la força republicana una força imponenta, que tot lo que enfrent seu se posi per a barrar-li el pas, sia arrollat per aquest fervent entusiasme.

Si el poble veu en les candidatures grans homes, homes fars que il·luminin amb la seva intel·ligència i que amb ella marquin el camí a seguir, si els candidats porten l'auriola d'honrats, si amb ells se troba representada l'integritat, si en els seus cors hi batega l'ideal republicà, aleshores, no hi ha dubte, aquest entusiasme serà un fet, i els contrincants seràn vençuts, caient enrunats per la força del temps,

B. SABALLS

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

UN REVENEDOR

CARNAVALINA

Cançat de comprar troços de bitllet va treure una rifeta de Madrid; l'etzar va afavorir-lo amb son esplet, l'etzar tan poc formal i escarrancit.

Va comprar la tendeta d'un pobret qui encara no era prou desvergonyit, ni sabia fer caure l'alt platet i, quan tallava, no's tallava el dit.

Sabia ben guarnir l'aparador, clavar cartells de genres similor, pintar notes de preus amb blanc d'Espanya; xerrar per quatre, escriure vodevil quan les dones palpaven el pernil o es queixaven de són o de migranya.

Un dia exasperant-se el parroquià, vengent-se saquejat, sentint-se ofès, les portes del govern valent truca, del govern que li feia el desentes.

Eixí al carré amb penons demanant pa, s'alçà una tremolina d'allò més, la taxa, pobre taxa!, s'imposà: el tender la violava i caigué pres.

El tender ploriqueja a la presó, no tot és hù pendre unces a traició, o contemplar la cel·la tenebrosa, quan varen agafar-lo, va llençar la careta que duia, i va adoptar el gest corresponent, la bella pose.

J. C. I P.

Notes de fóra

Terrassa.—No som pas sospitosos de parcialitat a favor del candidat monàrquic Alfons Sala; però, la veritat, els procediments que per a combatre'l usen els regionalistes no tenen un segell gaire renovador.

El senyor Vallès i Pujals, president de nostra Diputació, fa la propaganda no ja d'una manera personal, sinó en funcions de president, i això és d'efecte segur per als alcaldes porucs, per a que's decantin a favor de la candidatura del regionalista Rigol.

La llàstima és que el bloc de les esquerres no s'hagi decidit a presentar candidatura en aquest districte, tan dominat per cacics de tota mena, i més comptant amb elements com l'ex regidor de Barcelona senyor Marsá, que tantes simpaties despertaria en el districte entre els bons republicans.

Pot-ser sí que allavors passaria allò de:

*Y en estas disputas
llegando los perros
pillan descuidados
a mis dos conejos.*

Que no altra cosa que dos conillets seran en el Congrés els senyors Sala o Rigol.

SONATA LXXXI

Si nois, sí, dissabte passat vaig menjar massa fort, m'agafa una febrada que'm tingué al llit, per això no la férem petar. No és broma, no, mireu encara tinc una pansa aquí al llavi. Després de tot, és igual, fa uns quants dies que no sabem dir res de nou i *lo que te rondaré morena*.

Voleu que parlem de Bolo-pachà? Aquest sembla que ja no sab com defensar-se. Jo trobo que ara que's veu descobert ja podria dir la veritat del tot, seria molt interessant, valdria la pena de que li prometessin no fusellar-lo. Mireu, a mi l'amanida russa amb patates, pastenagues, pèsols, mongetes tendres, pernil, anxoves, ous dusos, etc., etc., no m'agraden gaire, però si me'n feieu una de ben feta i veritable a base de Bolo, Humbert, Romanones, Caillaux, Almereida, el germà del senyor Benet Papa, Porchère, Kedive d'Egipte, Cavallini, Bernstorff, etc., etc., amants amb milions de marcs me sembla que sí que m'agradaria i restaria una llarga estona menjant amb els ulls com el golfre més golfre.

Lo de Brest Litowsk sembla que s'ha encallat una mica o un troç. Jo, la veritat, de tot això de la Rússia si n'entenc res que em pengin. En conec un de rus que no és bolcheviki i està la mar de content amb la proclamació de la república de Turquestan. De moment no ho entenia però després he sabut que ell encara que rus de la Ukrània té les propietats al Turquestan i que allí la república no és maximalista i que en conseqüència encara no han fet la repartidora i quan s'acabi la guerra podrà anar-se'n cap aquelles terres de l'Assia a plantar cols o collir raves.

Lo de les carns se veu que encara no està resolt. Molt me temo que no's resolgui mai i és que per resoldre aquests problemes és necessari que el poble tingui confiança en la quadrilla i me sembla que ara no n'hi té gaire. Pot-ser sí que, a la gent, els núvols li semblen elefants, però també és veritat que gat escaldat amb aigua freda ne te prou i la brometa de les Pompees fúnebres encara pica.

Mai diríeu on porto al meu nebot els diumenges al matí? No? Doncs, com sabeu sempre el duia a veure les feres del Parc, però el molt entremaliat se'n cansà de veure sempre les mateixes besties avorrides i l'altre dia se'm rebel·là.

—On anem oncle?

—Al Parc a veure les besties feres.

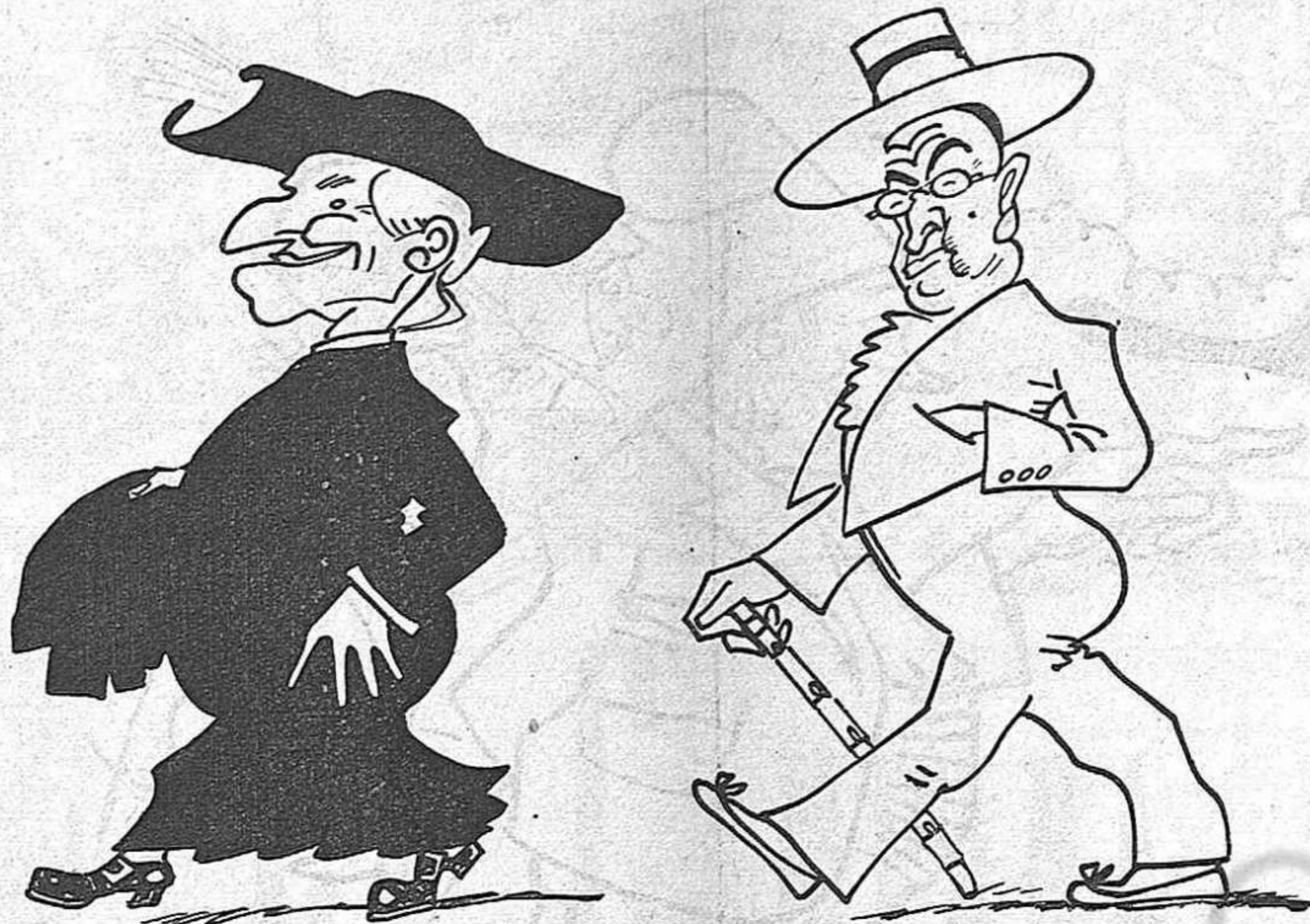
—No vui anar-hi.

—Perquè?

—Ja estic cansat de veure-les, ja me las sé de memòria. En vui veure unes altres.

M'il·luminà una pensada i agafant-lo per la mà pujàrem a la «Catalana», baixàrem a la parada del carrer de Provença i trico-trico el portí a veure'n unes de noves de feres; feres amb pantalons i americana, que pensen i enraonen però que diu que podrien fer molt mal.

Carnestoltes, quinze voltes

— Maria Zantízima!... Hoy zí que hago tarde para la miza de zeiz?...

— Cap al Toros, que avui mata el «Pastetas».

A mi no'm fan por i an el meu nebot tampoc. Perquè les deixin anar aviat, bevem-hi.

MORITZ XV

Es Carnestoltes?... Doncs, au! Vinga l'última pesseta; els cascabells, la careta, el frac gentil, i al sarau!... No t'ho facis repetir, que la saturnal ja estalla!... Balla, poca solta, balla!...

Al freir serà el reiri!...

C. GUMÀ

Tens raó, noi!...

A UN FRESC

Diu que estàs fet un lleó, perquè algún intel·lectual malparla del Carnaval?... Tens moltíssima raó.

Al món, per què hi hem vingut? Per sentir planys i misèries? Per veure sols cares sèries i ensabonar la virtut?

Sí que fóra hermós el viure, d'aquest modo interpretat!... No, noi, no; tu ho has trobat: al món hi hem vingut per riure.

I així, què més natural, ja que l'hora és arribada, d'aprofitar la tongada del deliciós Carnaval?

— Però bé — et dirà la tropa dels sentimentals conscients, — no penses en els moments que atravessa avui l'Europa?

No sentis les tràgiques veus que't diuen, amb eco horrible, que alguna cosa terrible bull a sota els nostres peus? —

Tu riu-te'n, que tals històries no pertanyen al teu *rango*, i aquest món és un fandango i lo demés són cabòries.

Mentres amb fresca alegria buides del plaer la copa, que t'importa a tu l'Europa, l'Assia ni l'Oceania?...

Algú, plè de bona fè, et dirà: «Es que l'Hindenburg... és que a París... és que a Hamburg... és que...» *Bueno*; i total, què?

El que tu, xicot de brega, vagis a dà amb Momo el vol, influirà poc ni molt en tota aquesta masega?

Ja ho sabs que'l canó retruny i que la sang corre a onades per penyes i fondalades, però, tot això, és tan lluny!...

Per altra part, del xibarrí, en tens tu la culpa? No! Els que han mogut la qüestió són... veïns d'un altre barri.

Doncs, si el foc s'ha encès així, per què tu, nèt de consciència, has de pagar l'imprudència de quatre sacs de verí?

Res, noi. La tradició et crida, i tu no deus ignorar que és un gran pecat trencar les sàbies lleis de la vida.

Segueix sols el teu criteri. Que *allà* criden, que *allà* ploren, que *allà* cauen, que *allà* moren... Sí, però tu, què pots fer-hi?

L'altruisme és una ronya molt funesta pel qui en té, que al món només hi estan bé els que no gasten vergonya.

Sense àpets no hi ha caliu

A data històrica del 11 de febrer és la que solia atraure més als republicans, acooblant-los al voltant de taules en forma de H, de T i fins de ferradura, per a despaxar el democràtic arroc i escoltar els discursos ardents dels capdills, els parlaments encapsats tot un any que surten com els berrets de copa, per carnaval i setmana santa.

Des d'aquestes hospitalàries columnes donàvem la pauta de com creïem que's podia glorificar millor la data memorable. Entenim que era massa prosaic atipar-se fort i fer una laboriosa digestió escoltant esgarri-fosos discursos promentent la República per l'àpet vinent. Tan de bo no ho haguessim fet! perquè se'ns va acusar de poc republicans i ara en sentim remordiment al veure que els àpets han anat minvant i l'entusiasme va defallint i aquells que exercien de «banderados» en els «Tres toms» republicans fins ens han retirat la quarta part de la seva amistat.

Ignocents, creïem més humà i més seriós rendir un tribut a les cendres dels que toren martres de la Llibertat i, estant el món embolcallat de negrors de funeral·la, sentint arreu l'impressió de la mort, hi havia uns republicans que deien: «No estem per funerals. El record de la nostra primera República, té de festejar-se amb el tradicional àpet»...

Sí, correligionaris amics dels blancs mantells que tapen la taula de ferradura, teniu raó. Sense àpets no hi ha caliu i per'xò, aquest any, jo brindaria l'iniciativa de celebrar un *banquet monstre* pagat per tots els republicans, però assentant a l'extraordinària taula a tots els infants d'aquelles dones que volgueren lliurar de la fam a tot un poble. Quin goig, veure els milers d'ulls oberts i clars, com estrelles, brillant davant de la reconfortadora racció! Com obriria el cor empedernit, dels homes egoïstes, aquell clamoreig de la mainada!

Amb aquesta festa donarien, els correligionaris, una sensació de més pura realitat que no pas actuant de «ferocci romani», en els postres de cada 11 de febrer. Els infants,

tot i permaneixent ignorants dels acontereiments polítics, rebrien una sanitària i profitosa lliçó de coses. Tindrien una impressió agradable que mai més s'esborraria de son cervell i, allí, amb més raó i més naturalitat, podrien explicar els oradors i els capdills una pàgina de l'història que no poden fer viure els homes d'avui i que pot-ser educant fortament a la nova gent puguin fruir-la més tard les esdevenidores generacions.

Si aquestes, a la seva hora d'actuació, han capít amb tota l'intensitat llur deure, sabran esmenar els errors dels homes d'avui i tot planyent-se de l'infecunditat hispànica que els hem llegat; tot burlant-se de les tartarinesques posicions dels conductors de multituds d'aquesta època, esclataran sorollosa rialla tot maleint l'envilidora paciència d'uns senyors que al fi han triomfat en contra del poble.

Però, pendre's les coses en serio, mirar les pintes d'aire guerrer dels que actuen de primers tenors en els polítics bastidors, creient-los talment aguerrits; anar a fer de comparsa, de chor, de tristos portadors de llança que ni talla ni punxa, és quelcom ridícol, antiquat. Els republicans, ens hem entretingut massa contemplant la figura d'un prohò, d'un quefe; com si es tractés d'una estatua, l'hem anat mirant i remirant per fora, sense preocupar-nos de la plenitud o de la buidor d'ànima. Creiem que (democràcia apart) els brillants i el perfecte habillament; l'emissió de veu amb estudiada sonoritat de cornamusa; els oportuns cops de puny damunt de les *linfàtiques* tribunes de cassino; les mirades de gairell i les respallades a la carn de canó, a les víctimes inconscients... creiem, sí, que tot això és lo suficient per a què vingui lo altre, quan ja és hora de veure que només és el cotó fluix que omple el gep de l'Arlequí, les serradures que inflen els vivents titelles.

Anem a començar la fantàstica guinyolada electoral, aglomerant-se dates, records i il·lusions. Portaran la cara destapada, essent dies de Carnestoltes, alguns que estarien en caràcter duent-la tapada. Seguiran posant-se el gorro frigi i vestint el traje de la popularitat alguns que tindrien de portar una cadena arrossegant com aquelles cucurulles properes a sortir. Tornarà, qui més qui menys, a celebrar la data del 11 de febrer, amb àpet, ressorpó, *lunch*, cigaló, xampany o vi d'honor aigualit. Cridarem, ben fort, fins que els sorts ens sentin i la gargamella s'enfosqueixi; jurarem venjança com en els drames forts; ens emborratxarem... d'entusiasme i de follia, quan anirem al miting a sentir com estripen i trepitgen els de la casa veïna; i, si tant arriba l'emoció, que'ns despertin els fogosos oradors de bells mostatxos, fins chorejarem aquell eloqüent i tradicional «Lladres... lladres!», tan freqüent en nostres places de braus quan el president, o l'empresa, ha volgut pendre el pèl al públic.

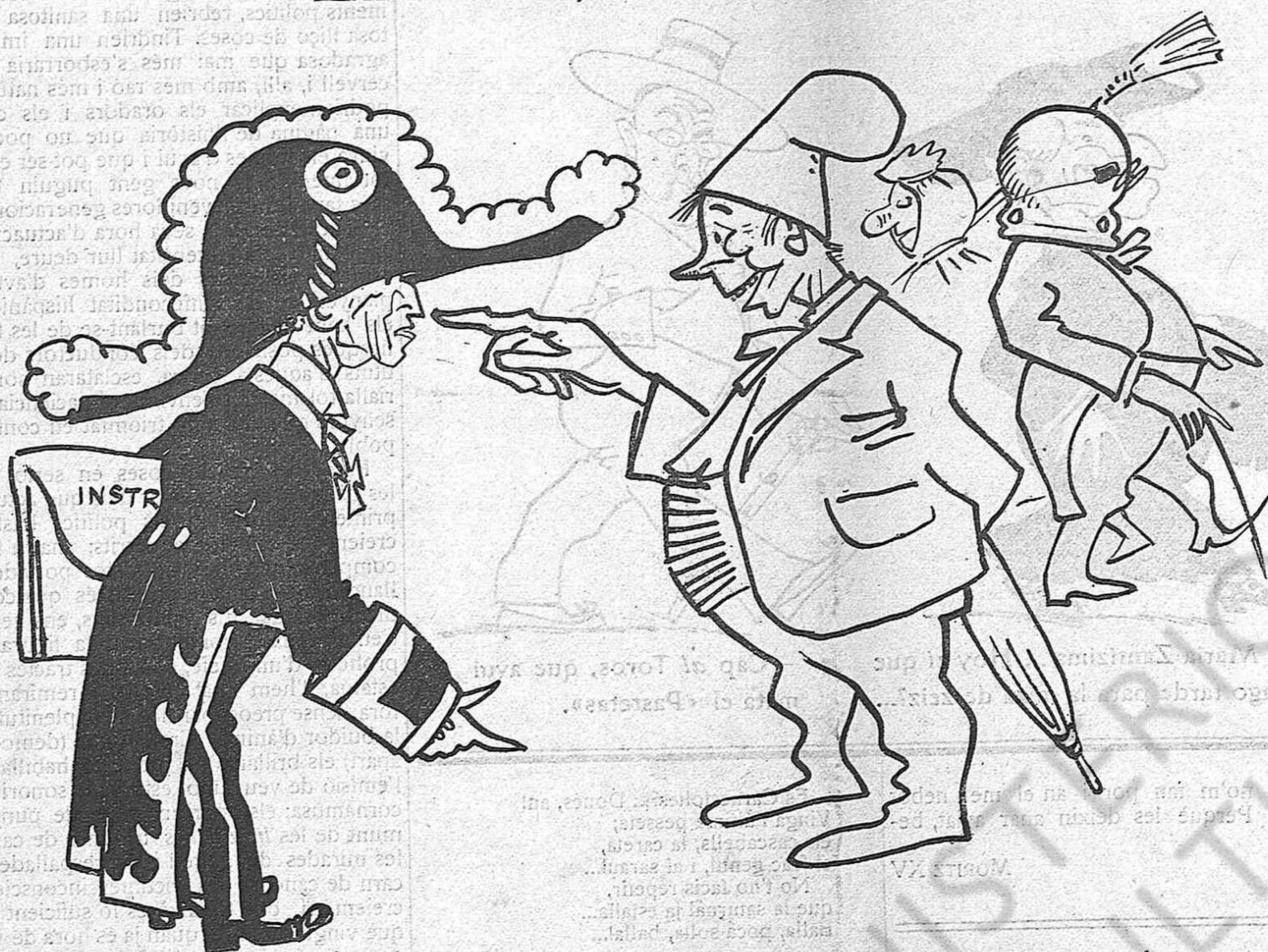
Ara, republicans amics, seguïu la tasca noble de purificar aquesta atmòsfera corrompuda, els pocs que encara manteniu el caliu sense necessitar aperitius ni tònics. Desprecieu els que mercaderen amb els ideals i cauen allí on se sent olor de vianda extraordinària. Per sortir, encara n'hi ha de republicans que menjant, no més que per viure... amb prou feines, per l'idealitat es sacrificuen moral i materialment, siguent continuament víctimes de les socials injustícies. Encara hi han cors nobles que, mentre els republicans de secà pensen amb la teca febrerena, es juguen la llibertat, les comoditats de la llar, l'amor i les carinyoses atencions de la família, mirant la situació angustiosa de l'obrer; la còrpora defallida d'una infantesa que no podrà ésser heròica a son torn. Joventut que no arrela en el terreny fecond perquè l'hem transplantada inoportunament, no podem associar-la amb la seguretad deguda d'èxit a l'obra republicana. Hi ha, en ella mateixa, una divagació, un dubte, que ella descobrirà quan d'entre mig de la foguera del plaer, del vici, de l'indiferència sorgeixi aquell estel que redimirà la pàtria.

CARLES COSTAS ALVAREZ

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

La disfrega de ministre

- Tafoi, minyó, no sembles pas el mateix!.. I com canvien la fesomia un berret i una basaca.

L'esbronc electoral

-Que no'ns coneixes?... Som els de sempre...
-Doncs no hi veig la «renovació».

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 31 DE GENER AL 7 DE FEBRER DE 1918

Per terra

Al front occidental, lluites d'artilleria i de patrulles. La gran ofensiva alemanya segueix fent-se esperar...

Al front italià, l'atac local a la regió d'Asiago va donar als italians les importants posicions de Col Rosso i Valbella. Els austriacs van perdre 2,500 presoners i els italians 600.

Al front de la Palestina, els anglesos han fet

un nou avanç d'alguns quilòmetres al Nord de Jerusalem.

Al front de l'Àfrica oriental, les tropes britàniques s'han apoderat de nombroses poblacions d'aquella immensa colònia alemanya.

Per mar

Com ja vam dir la setmana passada, el creuer cuirassat alemany Goeben, que havia encallat als Dardanels després del fracassat raid pel mar Egeu, emprès amb el difunt Breslau, ha pogut arribar al port de Constantinoble, si bé bastant descalabrat.

Un submarí anglès que havia volgut torpedejar al Goeben mentre estava encallat, se'n anà a fons... per sempre.

El torpeder anglès Hazard i dos navilis auxiliars britànics s'han enfonzat.

Per l'aire

L'esdeveniment de la setmana ha estat el bombardeig de París per 60 avions Gotha, alemanys, dividits en 10 esquadres. Resultat: una cinquantena de morts i uns dos cents ferits, apart dels danys als edificis. Entre les víctimes, hi ha moltes dones i criatures. Un avió fou abatut.

Com a repressàlia, els aeroplans francesos van anar tot seguit a bombardejar el camp de aviació d'on els Gothas havien sortit.

D'un manifest electoral d'En Royo Villanova, candidat per Teruel, escampat aqueixos dies, copièm la següent virolla:

«Rechazad, sobre todo, la labor hipócrita y solapada del catalanismo, funesta doctrina incubada en el odio a la patria española.»

No més hi falta allò de la hidra separatista, per a acabar de semblar la roda final d'un castell de focs.

Però... ei, senyor Royo!... Una cosa és la política d'En Cambó i una altra el catalanisme. No confonguem les illes... ni les tercerelles.

En Valentí Camp, aquell gran Valentín de las barbas de chivo se presenta nada menos que per Balaguer, com a contricant de l'actual ministre senyor Rodés.

Home!... m'agradaria que sortís triomfant només que per a fer-li la guitza. Això sí que seria catastròfic!

Abans d'anar-se'n cap a Madrid, En Cambó fou obsequiat, pels seus electors de Castellterol, amb un banquet.

A l'acabar-se l'apet, l'home agrai la finesa, però els digué que no's refiessin d'ell per a la propaganda an aquell districte, perquè tenia feina a Barcelona.

Al menys els ho hagués dit abans d'atipar-se. Vaja, que els va tractar com a pagesos que vinguessin de l'hort.

I ara els de Castellterol s'han de contentar amb En Pol.

Les autoritats han decidit que enguany, a pesar de les circumstàncies, hi hagi a Barcelona festes de Carnaval com si tal cosa.

«Sus, sus, corazones!...»
Que vol dir: arriba, minyons. Pot el Carnestoltes continuar.

Sembla que a Vich hi ha bastanta maror amb motiu de les eleccions.

Els uns volen an En Trias, apoïat per la Lliga i els altres...

Tan se val; tots els regionalistes d'aquell districte han ensenyat sempre l'orella jaumina.

No volen an En Trias?... Doncs d'En Trias an En Ramenas no hi ha gaire diferència.

El doctor Reig, bisbe de Barcelona, l'altre dia va beneir les candeles.

Beneir les candeles en aquest temps!
Al preu que està l'espelma més aviat s'haurien de maleir.

I sinó que ho diguin els pobres que han d'anar amb la candela al llit.

Corre la brama...
Corre la brama que en la candidatura radical per Barcelona se donarà un lloc an En Pich i Pón.

En Pich, diputat?... I en sortirà?...
Aquí hi cabria aquella frase cèlebre del famós ex governador de Girona:

«Qué tiene que ver! Otros más burros que yo lo han sidol!»

Aquests dies de Carnestoltes, tot són funcions de desagravís a les esglésies.

Els que tinguin algun nervi agraviat, ja ho saben doncs.

A desagrarivar-lo.

La «Lliga» ha fet plantar per les cantonades uns cartells recordant als electors les responsabilitats en que incorren si no van a votar.

Es un cartell d'excitació al poble.
Com si el poble no estés prou excitat.

Vé parlant-se molt d'una aliança mauro-cambonista amb motiu de les eleccions.

Amb motiu de les eleccions?
Més sinceritat, homes, més sinceritat!
Amb motiu de tot i amb motiu de sempre.

Se diu que demà arriba a Barcelona al senyor Ventosa i Calvell.

Se'n anà de simple diputat i torna de gran ministre.

Que aixamplin els carrers, o sinó no podrà passar.

Amb un gran àpet en l'aristocràtic Restaurant del «Casino del Parc», els obrers mauristes de Barcelona celebraren, diumenge, la festa onomàstica del rei.

«Quina mena d'obers són aqueixos que, en els temps que corren, tenen pit... i espantia per a celebrar grans menjars de fonda?»
M'agradaria conèixe'ls.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUETILLA, carrer del Oim, número 8.